

**Beste Stijn,**

Dank je voor je mooie recensie van het boek *Going Down Going Down* van Vincent Dekker. Ik begrijp dat zijn werk indruk maakt, zeker door zijn betrokkenheid bij de Bijlmerramp en de mensen die daarbij getroffen zijn. Toch voel ik me geroepen om een ander perspectief te delen – niet om de discussie aan te wakkeren, maar om misverstanden recht te zetten die, naar mijn ervaring, een vertekend beeld van het onderzoek geven.

Ik was in 1992 en 1993 zelf onderzoeker bij de Raad voor de Luchtvaart naar de ramp met El Al-vlucht 1862. In die rol heb ik de vluchtdata bestudeerd, het wrak geanalyseerd, simulatoronderzoek uitgevoerd en nauw samengewerkt met deskundigen van Boeing, Pratt & Whitney, de Amerikaanse NTSB, de Israëlische luchtvaartautoriteit en vele anderen. Mijn werk werd gecontroleerd door internationale vertegenwoordigers, en ik heb vrijwel alle beschikbare technische data zelf gezien.

Juist daarom viel het me op hoe vaak Dekker in zijn boek verkeerde aannames doet. Zijn reconstructie is grotendeels gebaseerd op ooggetuigen en op documenten uit de beginfase van het onderzoek, terwijl hij geen toegang had tot de harde, gecontroleerde gegevens van de vluchtdatarecorder (DFDR). Daardoor trekt hij conclusies die eenvoudigweg niet kloppen. Zo houdt hij bijvoorbeeld vol dat het vliegtuig nog een “derde rondje” zou hebben gevlogen, terwijl dat door de vluchtdata en meerdere onafhankelijke onderzoeken ondubbelzinnig is weerlegd. Die uitleg is hem destijds al gegeven, maar hij heeft ze helaas niet willen accepteren.

Wat mij stoort, is dat hij daarmee twijfel zaait over het werk van tientallen deskundigen die maandenlang, onder zware druk, aan de waarheidsvinding hebben gewerkt. Zijn aannames hebben zelfs geleid tot beschuldigingen van fraude en manipulatie – zonder bewijs. Dat vind ik niet alleen onjuist, maar ook schadelijk voor het vertrouwen in zorgvuldig uitgevoerd technisch onderzoek.

Natuurlijk ging niet alles perfect. Nederland was in 1992 niet voorbereid op een ramp van deze omvang, en we hadden te weinig mensen om iedereen te spreken die iets had gezien. Toch is er met inzet van honderden betrokkenen een compleet en onafhankelijk onderzoek uitgevoerd. Er is geen bewijs gevonden voor een “doofpot” of gevaarlijke lading met gezondheidseffecten; dat is later nogmaals bevestigd in medisch en parlementair onderzoek.

Wat me het meest spijt, is dat veel Bijlmerbewoners zich door alle verwarring en wantrouwen nooit echt gehoord hebben gevoeld. Daar heeft de overheid steken laten vallen. Maar het doet me pijn te zien hoe hun gevoelens telkens opnieuw worden gebruikt voor sensationele verhalen en dramaproducties die feiten en fictie door elkaar halen. Dat helpt niemand vooruit.

Ik schrijf je niet om te overtuigen, maar om je uit te nodigen om de feiten te zien zoals ze werkelijk zijn. Als je wilt, leg ik je graag persoonlijk uit hoe de verkeerde informatie over de ramp ooit is ontstaan en wat er echt is gebeurd. Het eerlijke verhaal is niet spectaculair, maar wél waar. En dat zou uiteindelijk toch de basis van goede journalistiek moeten zijn.

Met vriendelijke groet,  
**Henk Prujs**